

Folketingets Social-,
Indenrigs- og Børneudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 29. januar 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 292 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Doknr.
662019

Dato
07-02-2019

Spørgsmål nr. 292:

"Vil ministeren redegøre for, om et tvangsanbragt barns ene forælder, som ikke har forældremyndigheden, ikke er bosat i Danmark og ikke er danske statsborger, under en verserende forældremyndighedssag i landsretten, kan tage barnet med til et land, hvor der ikke er nogen udleveringsaftale med Danmark, hvis der er risiko for, at barnet ikke vender tilbage?"

Svar:

Jeg kan oplyse, at det følger af forældreansvarslovens § 3, stk. 2, at i tilfælde, hvor forældre med fælles forældremyndighed er uenige om forældremyndigheden, skal begge forældre give samtykke til, at barnet eller den unge under 18 år forlader landet. Statsforvaltningen kan dog træffe afgørelse om, at den ene forælder kan tage barnet eller den unge med til udlandet, uanset at der er uenighed om forældremyndigheden. Dette følger af § 25 i forældreansvarsloven.

Ved en afgørelse om udlandsrejse efter § 25 i forældreansvarsloven skal Statsforvaltningen særligt lægge vægt på, om der må antages at være en risiko for, at barnet eller den unge vil blive tilbageholdt i udlandet. Der kan derudover lægges vægt på barnets eller den unges alder, om barnet eller den unge tidligere har været på ferie i udlandet, om forælderen bor i udlandet, om forælderen i øvrigt har tilknytning til udlandet, eller om barnet eller den unge i øvrigt er vant til at rejse til andre lande. I vurderingen indgår også oplysninger om forholdet mellem forældrene, forældrens tilknytning til Danmark samt eventuelt omfanget af det øvrige samvær.

Hvis Statsforvaltningen har truffet en afgørelse efter § 25 i forældreansvarsloven, vil dette indebære, at kravet om samtykke i lovens § 3, stk. 2, ikke længe er gældende.

I de tilfælde, hvor der er uenighed om forældremyndigheden, og der er en formodning for, at en forælder vil rejse til udlandet, uden at den anden forælder har givet samtykke, eller der er truffet en afgørelse efter § 25 i forældreansvarsloven, vil der kunne være en bortførelsesrisiko. Statsforvaltningen vil disse tilfælde efter anmodning kunne træffe en midlertidig afgørelse om eneforældremyndighed efter § 26 i forældreansvarsloven.

I de tilfælde, hvor en forælder har forældremyndigheden alene, vil et eventuelt samvær fastsat efter forældreansvarsloven alene kunne udøves i Danmark og i de øvrige nordiske lande, medmindre forældremyndighedsindehaveren giver sit samtykke til, at samværet udøves i udlandet. Derudover vil Statsforvaltningen efter § 21 i forældreansvarsloven kunne træffe afgørelse om, at et samvær kan foregå i udlandet. Statsforvaltningen vil i sådanne sager foretage en konkret vurdering af, om der er risiko for, at samværsforælderen vil bortføre barnet til udlandet. Hvis dette er tilfældet, vil der ikke kunne fastsættes samvær i udlandet.

Hvis en forælder har forældremyndigheden alene, og der er risiko for, at den anden forælder vil bringe barnet eller den unge ud af landet, uden at der er givet samtykke hertil, vil dette kunne være en overtrædelse af § 215 i straffeloven.

Forældreansvarslovens regler om samvær og anden kontakt finder ikke anvendelse i de situationer, hvor et barn eller en ung er anbragt uden for hjemmet efter kapitel 11 i lov om social service. Dette fremgår af § 24 i forældreansvarsloven.

Er barnet eller den unge anbragt uden for hjemmet, er det således kommunalbestyrelsen eller kommunens børn og unge-udvalg, der efter § 71 i lov om social service har kompetence til at tilrettelægge eller træffe afgørelse om samværet mellem barnet eller den unge og forældrene og netværket.

Kommunalbestyrelsen kan endvidere efter servicelovens § 69, stk. 1, træffe afgørelse om en række forhold under anbringelsen, når det er nødvendigt under hensyn til formålet med anbringelsen. Dette kan også efter omstændighederne omfatte en afgørelse om, at barnet eller den unge kan rejse til udlandet alene eller med familie eller venner under anbringelsen, selvom forældremyndighedsindehaveren ikke samtykker, når betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Det er dermed de kompetente sociale myndigheder, der efter servicelovens regler skal vurdere, om barnets eller den unges eventuelle udrejse i forbindelse med samvær vil være til barnets eller den unges bedste og i overensstemmelse med formålet med anbringelsen. Heri bør også efter omstændighederne indgå en vurdering af, om der vil være risiko for, at barnet eller den unge vil blive tilbageholdt i udlandet og dermed ikke komme tilbage til anbringelsesstedet.

Jeg henviser i øvrigt til min samtidig besvarelse af SOU alm. del – spørgsmål 291.

Med venlig hilsen
Mai Mercado